

Arrest

nr. 323 332 van 14 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 8 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 19 februari 2023 binnenkwam als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 20 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 3 augustus 2023 kreeg verzoeker een voogd aangesteld door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie. De voogdij werd van rechtswege beëindigd eind november 2024.

1.3. Op 8 februari 2024 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 23 februari 2024 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 20/02/2023

Overdracht CGVS: 19/09/2023

Je werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 5 december 2023 van 9u13 tot 11u42 in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is. Jouw voogd, R.M., en jouw advocaat, Meester G.G., stonden je bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Jij, M.A.K. verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op [...] november 2006 in het dorp Chartoot in het district Khanabad in de Afghaanse provincie Kunduz. Al snel na je geboorte verhuisde je gezin naar de stad Kunduz, waar je vervolgens opgroeide in wijk nummer vier. Ongeveer acht jaar geleden stierf je vader ingevolge een ziekte, waarna jij de rol van gezinshoofd op jou diende te nemen. Op jongere leeftijd heb je gedurende een tijd religieuze lessen gevolgd in de madrassa. Je voormiddagen spendeerde je op school en in de namiddagen was je aan het werk in een schrijnwerkerij.

Op een dag werd je, toen je onderweg was naar school, onderweg bij een checkpost van de taliban staande gehouden. De taliban had op dat moment al bijna een jaar de macht overgenomen in Afghanistan en had de controlepost, die jij vaker passeerde, sindsdien steeds bemand. Twee talibanleden vertelden je dat er nog afwas te doen stond en droegen jou op om je hiermee bezig te houden. Eenmaal binnen in de controlepost, werd je benaderd door ene Z. tevens een talib. Deze man begon je aan te raken en wilde je seksueel misbruiken. Op het moment dat hij je vastpakte en je doorhad wat zijn bedoelingen waren, begon je te schreeuwen. De leider van de controlepost kwam af op je geroep en kwam tussenbeide. Er werd je gevraagd wie je was en vervolgens werd je weggestuurd. Dit hoefde je je geen twee keer te laten zeggen en je keerde meteen terug naar huis. Je vertelde aan je familie wat er gebeurd was en het was je oom langs vaderszijde die besloot dat er klacht moest worden neergelegd. Jullie gingen samen naar het provinciehuis in de stad om aangifte te doen. Jij vertelde aan de talibanadministratie wat er precies was gebeurd en duidde Z. aan als dader. De klacht werd genoteerd en er werd jullie verzekerd dat er verdere stappen zouden worden ondernomen, maar jullie hoorden hier uiteindelijk verder niets meer van. Uit voorzorg trok je nadien in bij je oom langs vaderszijde, een straat verderop.

Ongeveer twee tot drie dagen later kwam je Z. tegen op straat. Hij riep je bij zich en confronteerde jou met het feit dat je een klacht tegen hem had neergelegd, hetgeen jij op je beurt bevestigde. Daarop werd je door Z. bedreigd. Indien je dit nogmaals zou doen, zou je leven worden beëindigd. Vervolgens liet Z. je gaan en zette je je weg verder. Drie of vier dagen later was je 's ochtends opnieuw op weg naar de stad, je nam zoals steeds je gebruikelijke weg en passeerde langs dezelfde checkpost. Daar trof je die ochtend Z. aan en toen hij je zag pakte hij je bij de hand en wilde hij je binnentrekken in de controlepost. Dit liet je niet zomaar gebeuren en je begon te roepen. Je geschreeuw bereikte de malik, die woedend reageerde en kon tussenkomen. De malik kon je weghalen bij de controlepost en bracht je naar je paternale oom. Er werd samengezeten met je familie en er werd besloten dat het voor jullie veiliger was om het land te verlaten.

Een week later, in de maand juni van 2022, verliet je samen met je moeder en je jongere broers – je oudere zus is getrouwd en woont in het district Khanabad – Afghanistan en reisden jullie via Pakistan, Iran en Irak naar Turkije. Op de grens met Turkije geraakte jij gescheiden van de rest van je gezinsleden. Je moeder en je broers werden opgepakt en teruggestuurd naar Afghanistan. Ze keerden terug naar de stad Kunduz, waar ze tot op heden wonen. Jij kon verder doorreizen en reisde via Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. In totaal was je ongeveer acht maanden onderweg. Vervolgens deed je op 20 februari 2023 als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je opnieuw te zullen worden geïnterviewd of te zullen worden gedood door Z.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je de volgende documenten neer: een kopie van je taskara, kopieën van de taskara's van je gezinsleden en een kopie van een van je Afghaanse schoolrapporten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden vervolgd door Z. nadat het talibanlid reeds eerder pogingen zou hebben ondernomen om jou te misbruiken (CGVS, p. 27). Er dient echter te worden vastgesteld dat het geheel aan jouw verklaringen gekenmerkt wordt door verscheidene onaannemelijkheden en merkwaardigheden, alsook kunnen enkele incoherenties worden vastgesteld, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan het door jou naar voren geschoven asielrelaas en je hieruit voortvloeiende vrees.

Het door jou geschetste asielrelaas weet maar moeilijk te overtuigen. Alreeds van in den beginne rijzen er gedegen twijfels wat betreft de aannemelijkheid van de door jou aangebrachte gebeurtenissen. Het oogt immers reeds opmerkelijk dat een talibanlid zowaar uit het niets meerdere pogingen zou hebben ondernomen om jou op wat in feite een openbare plek is seksueel te misbruiken (CGVS, p. 15-16). De door jou beschreven omstandigheden waarin deze vermeende vervolging zou hebben plaatsgevonden, doen behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Zoals reeds aangehaald, de plek waarop jij door Z. zou zijn benaderd, zou een drukke controlepost zijn geweest en het risico op ontdekking en mogelijks ingrijpen zou er aanzienlijk zijn geweest (CGVS, p. 19). Dat een talib in wezen achteloos een dergelijke actie zou ondernemen op een locatie als dusdanig, kadert gezien de Afghaanse traditionele en conservatieve context niet meteen binnen een aannemelijk geheel. Dat hij dit bovendien tot tweemaal toe op quasi exact dezelfde manier zou hebben ondernomen, mag eveneens verbazen (CGVS, p. 25). Z.'s eerste intentie zou immers faliekant zijn misgelopen, je zou er makkelijk in zijn geslaagd om anderen te alerteren en je zou er makkelijk in zijn geslaagd om te ontkomen (CGVS, p. 20). Indien er werkelijk sprake zou zijn van een dermate gericht voornemen tot vervolging – een vorm van vervolging die in jouw land van herkomst daarenboven uiterst taboe mag worden genoemd, hetgeen Z. zelf onvermijdelijk zal hebben moeten beseft – en deze talib het werkelijk zodanig op jou gemunt zou hebben dat hij je na alles wat vooraf zou zijn gegaan alsnog zou hebben willen misbruiken, oogt het eigenaardig dat hij deze plannen zo onachtzaam zou hebben aangevat. Dit te meer daar de door jou aangeduide vervolger volgens jou toch over tamelijk wat macht zou hebben beschikt en er zowaar toch betere mogelijkheden voorhanden zouden zijn geweest om jou werkelijk te treffen. Dat een talibanstrijder zich op een dergelijke manier zo openlijk aan feiten als dusdanig zou wagen, is dus alreeds weinig overtuigend te noemen.

Daarbij mag komt de zogenaamde loop van omstandigheden als betrekkelijk onaannemelijk naar voren. Wederom kan worden gesteld dat het toch mag verbazen dat jij je zo makkelijk aan de zogezegde situaties zou hebben weten te onttrekken indien er werkelijk concrete pogingen waren om jou seksueel misbruiken en zelfs te verkrachten. Indien Z. jou werkelijk iets zou hebben willen aandoen in de controlepost, is het merkwaardig te noemen dat hij je zo veel ruimte zou hebben geboden om weerstand te bieden. Het zou immers over een talibanlid zijn gegaan en jij zou je daar slechts als onbewapende, in wezen weerloze jongen hebben bevonden waardoor jouw zogenaamde vervolger toch onmiskenbaar de overhand zou hebben gehad (CGVS, p. 19-21, p. 24-25). Zijn vermeende werkwijze en het zogenaamde gegeven dat hij zou hebben toegelaten dat jij zo makkelijk anderen zou hebben kunnen alarmeren en dat jij hem zo makkelijk zou hebben kunnen afschudden, is zodus opmerkelijk te noemen. Dat deze talib dit zowaar een tweede keer op eenzelfde manier op z'n beloop zou hebben gelaten, kan bezwaarlijk worden gevolgd. Opnieuw zou je wel erg makkelijk aan je zogezegde vervolger zijn kunnen ontkomen. Het mag weinig aannemelijk heten dat een talibanstrijder opnieuw niet meer doortastend te werk zou zijn gegaan, zeker nadat zijn eerste vermeende poging behoorlijk desastreus zou zijn afgelopen en hij dus zonder meer op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat jij je niet zomaar zou hebben laten doen. Het komt daarbij hoe dan ook als bevreemdend naar voren dat Z. jou alsnog zou hebben willen misbruiken nadat je na de eerste zogenaamde keer concrete stappen tegen hem zou hebben ondernomen en zijn vermeend gedrag aan de kaak zou hebben gesteld bij de talibanadministratie (CGVS, p. 22-23). Je zou bovendien eigenlijk een toevallig slachtoffer zijn geweest, er zou zich geen specifiek gericht motief hebben voorgedaan en je had nooit eerder problemen met de taliban gekend

waardoor het nog vreemder oogt dat Z. jou opnieuw op dezelfde manier in het vizier zou hebben genomen (CGVS, p. 19-20). De algehele aannemelijkheid en bijgevolg geloofwaardigheid van de door jou aangebrachte problemen komen verder onder druk te staan.

Men kan zich daarenboven de vraag stellen met welke reden Z. jou, indien hij jou werkelijk zou hebben willen aanvallen of zelfs zou hebben willen doden zoals je beweert, nog de moeite zou hebben ondernomen om je met de dood te bedreigen om je dan vervolgens weer te laten gaan (CGVS, p. 23-24). Dat jouw vermeende belager je op die manier in wezen zou waarschuwen, zou hebben laten weten dat je nog steeds onder zijn aandacht zou zijn gevallen en je dus zo de mogelijkheid zou hebben geboden om hem te omzeilen en verdere maatregelen te treffen terwijl hij je makkelijk zo zou hebben kunnen raken, doet verder de wenkbrauwen fronsen. Hoe dan ook dringt de vaststelling zich op dat indien Z. het werkelijk op jou gemunt zou hebben, de man onder het talibanregime in wezen alle kansen zou hebben gehad om je effectief te treffen. Zo bleef je na de eerste vermeende confrontatie stevast je dagelijkse routine verderzetten en ook na het vermeende indienen van de klacht ging je nog naar school en begaf je je naar je werk (CGVS, p. 22). Je zou uit voorzorg dan wel zijn ingetrokken bij je oom langs vaderszijde, maar zijn woning was amper een straat verder gesitueerd (CGVS, p. 14). Vervolgens zou je met de dood zijn bedreigd en opnieuw komt uit je verklaringen naar voren dat je zonder meer bleef deelnemen aan het openbare leven (CGVS, p. 24). Hoewel je beweert dat je je na de tweede zogenaamde verkrachtingspoging verborgen zou hebben gehouden, mag blijken dat je ook bij je oom langs vaderszijde makkelijk kon worden getraceerd en verdere voorzorgsmaatregelen zouden jullie niet hebben getroffen (CGVS, p. 26). Je zou met andere woorden een erg makkelijk doelwit hebben gevormd indien er werkelijk ooit de intentie zou zijn geweest om jou te vervolgen. De geloofwaardigheid van je asielrelaas en je hieraan gekoppelde vrees komt verder onder druk te staan.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat jouw familieleden – waarmee je tot op heden regelmatige contacten onderhoudt – tot op heden woonachtig zijn in de stad waarin je opgroeide en de plek waar je vermeende problemen zich zouden hebben afgespeeld (CGVS, p. 7, p. 12-13). Met je familie gaat alles goed. Een van je broers volgt er lessen en je familieleden zetten hun levens er zonder meer verder. Nooit zouden zij nog geconfronteerd zijn met bijkomende problemen (CGVS, p. 26). Indien Z. jou dus werkelijk nog zou hebben willen raken, dan zou hij hier via jouw familieleden op eenvoudige wijze in kunnen slagen, in casu quod non. In deze kan nog worden toegevoegd dat het danig merkwaardig aandoet dat jouw vermeende vervolger zodanige inspanningen zou hebben geleverd om je zagezegd met de dood te bedreigen en tweemaal te proberen te verkrachten, met alle risico's die hiermee gepaard zouden gaan, om dan vervolgens nooit meer enige problemen te veroorzaken. Zoals reeds aangehaald, je familie zou bijvoorbeeld nooit meer met de man te maken hebben gekregen en je weet zowaar niet eens te zeggen of de persoon die je stelt te vrezen ooit nog naar jou op zoek zou zijn gegaan (CGVS, p. 26). Indien er wat jou betreft werkelijk sprake zou zijn van een risico op vervolging bij terugkeer naar je land van herkomst en je werkelijk voor je veiligheid en je leven zou dienen te vrezen omwille van Z. kan moeilijk worden aangenomen dat deze vermeende vervolger eigenlijk nooit meer iets van zich zou hebben laten horen. Dat jouw familieleden gedurende al deze tijd nooit werkelijke problemen met Z. of met uitbreiding de taliban zouden hebben gekend, en er zich nooit verdere ontwikkelingen met betrekking tot de door jou aangehaalde problemen zouden hebben voorgedaan, doet aldus bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jou aangehaalde asielmotieven. Er dient met andere woorden te worden besloten dat jouw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben gekend, werkelijk niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Voorts dienen er enkele incoherenties te worden opgemerkt in jouw opeenvolgende verklaringen, hetgeen verder nefast is voor je algehele geloofwaardigheid en die van de door jou beschreven problemen. Zo geef je initieel te kennen dat, wanneer je de vraag wordt gesteld hoe je moeder en je oom langs vaderszijde reageerden toen je hen vertelde over hetgeen je zou hebben meegemaakt, dat zij een gevoel van paniek en machteloosheid zouden hebben ervaren omtrent de vermeende situatie met Z. (CGVS, p. 21). Uitgebreider dan dat worden je verklaringen op dat moment echter niet, nergens laat je uitschijnen dat hun zagezegde reactie problematisch naar jou toe zou zijn geweest. Ook stel je aanvankelijk dat er zich na jouw vertrek uit het land nooit meer enige problemen zouden hebben voorgedaan voor je gezin, niemand zou zelfs weten waar zij zich net bevinden (CGVS, p. 26). Het oogt vervolgens eigenaardig dat je je verklaringen enigszins aanpast na de interventie van je raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud. Plots breng je immers naar voren dat je familieleden na alle vermeende gebeurtenissen te maken zou krijgen met een slechte naam, scheve blikken in de omgeving en achterklap (CGVS, p. 29). Ook de zagezegde reactie van je familieleden stel je plots heel wat onthutsender voor. Zo zou je moeder je meteen huilend hebben toegeworpen dat jij nu de hele familie een slechte naam zou hebben bezorgd en dat haar eigen sociale mogelijkheden nu danig werden aangetast. Jouw oom langs vaderszijde zou je hebben toegesnuwd dat hij je niet zou hebben kunnen verdedigen en dat je tegen zijn eer zou zijn ingegaan – hetgeen op zichzelf moeilijk valt te rijmen met je voorgaande bewering als zou het diezelfde oom zijn geweest die erop zou hebben gestaan om klacht neer te leggen bij de talibanadministratie (CGVS, p. 22). Jouw latere toevoegingen zijn met andere woorden niet volkomen in overeenstemming te brengen met hetgeen je eerder

verklaarde. Dat je je versie van je asielrelaas als het ware alsof het niets is in die zin aanpast, alsof je bepaalde zaken nog erger wenst te laten uitschijnen, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen en maakt dat er verdere vraagtekens rijzen omtrent je algehele geloofwaardigheid.

Overigens kan nog worden opgemerkt dat je op het moment van je asielaanvraag en eerste aanmelding in België geheel andere asielmotieven hebt aangehaald. Toen verklaarde je namelijk dat je je land van herkomst zou hebben moeten ontvluchten omdat de taliban jou onder dwang zou hebben willen inlijven (zie Fiche nietbegeleide minderjarige vreemdeling). Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS, stel je te beschaamd te zijn geweest om te vertellen wat er werkelijk in Afghanistan zou zijn gebeurd (CGVS, p. 27). Hoewel schaamte betreffende een dergelijke problematiek niet ongebruikelijk is en wel degelijk enige verschoningsgrond kan vormen, maakt het gegeven dat je aanvankelijk een geheel ander asielrelaas hebt opgerakeld in combinatie met de andere inconsistenties in je verklaringen en de verscheidene onaannemelijkheden en onwaarschijnlijkheden reeds vastgesteld, dat jouw geloofwaardigheid verder in twijfel dient te worden getrokken. Het gegeven dat je verklaringen bovenop het alreeds beduidend onaannemelijk karakter ervan tevens niet geheel coherent blijken te zijn, maakt dus dat er verdere twijfels dienen te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan het door jou aangebrachte asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt.

Volledigheidshalve dient het CGVS nog op te merken dat er geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld ingevolge de jobs die jouw neven langs vaderszijde al dan niet voor het vorige regime hebben uitgeoefend. Je verklaart dat een neef zou zijn aangesloten bij de arbaki's en een andere neef actief zou zijn geweest voor de NDS, beiden zouden zich momenteel in Iran bevinden (CGVS, p. 13-14). De profielen die je hen toeschrijft worden in deze niet noodzakelijk bevestigd of betwist, maar hoe dan ook mag nergens blijken dat dit voor jou persoonlijk enig risico op vervolging zou inhouden. Om te beginnen schuif je zelf op geen enkel moment enige vrees in dit verband naar voren. Doorheen het persoonlijk onderhoud wed je meermaals gevraagd of er zich nog andere redenen voordoen die een terugkeer naar Afghanistan voor jou zouden beletten, telkens verwees je enkel naar de zogenaamde problemen die je met Z [...] zou hebben gekend (CGVS, p. 16, p. 27). Met andere talibanleden kende je in je land van herkomst nooit enige problemen. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 woonde je bovendien nog gedurende bijna een jaar lang in het land en daarbij zette je in wezen zonder meer je dagelijkse routine verder – zij het geconfronteerd met extra economische moeilijkheden (CGVS, p. 17). Het mag met andere woorden duidelijk blijken dat je ook na de machtsovername nog meermaals met het talibanregime in contact bent gekomen zonder dat de vermeende werkactiviteiten van je familieleden daarbij enig probleem voor jou zouden hebben veroorzaakt. Ook je familie woont nog steeds in de omgeving en met hen gaat alles goed, verdere problemen hebben zij nooit gekend (CGVS, p. 13, p. 26). Dat jij en je familieleden sinds de machtsovername jullie leven weer hebben opgenomen in dezelfde stad zonder wezenlijk ernstige problemen, vormt een ernstige tegenindicatie voor een vrees in jouw hoofde ingevolge de vroegere werkactiviteiten die je familieleden al dan niet zouden hebben uitgevoerd. Het loutere feit dat jij mogelijks een familielid bent van medewerkers van de voormalige overheid, waarvan je in wezen a priori niet aannemelijk hebt gemaakt dat zij zélf te maken hebben (gehad) met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Er zijn met andere woorden geen aanwijzingen voorhanden om aan te nemen dat jij in de toekomst vervolging zou riskeren omwille van de familieband deze neven.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk, waarmee je tot op heden regelmatige contacten onderhoudt. Zoals eerder reeds aangehaald wonen je moeder en je broers allen nog in de stad Kunduz, in een andere wijk zo'n halfuurtje van waar je bent opgegroeid (CGVS, p. 7, p. 12). Een van je broers volgt er lessen. Ook heb je in de directe omgeving nog enkele ooms langs vaderszijde wonen en verblijft je zus in het nabijgelegen district Khanabad (CGVS, p. 13). Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde documenten zijn niet in staat om een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat jouw identiteitsdocumenten betreft, je legde een kopie van je taskara voor, dient te worden

gesteld dat je identiteit en nationaliteit in deze in wezen niet worden betwist. Evenmin wordt jouw Afghaanse schoolcarrière, je legde een kopie van een van je schoolrapporten neer, in deze beslissing in vraag gesteld. De kopieën van de taskara's van je gezinsleden kunnen daarbij enkel de eigen identiteit van betrokkenen aantonen, maar ook wat dit betreft worden in se geen twijfels geuit.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and

mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders

systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse

waarden en normen. Je bent in Afghanistan lange tijd naar school gegaan, je hebt er in het verleden religieuze lessen gevolgd en was er jarenlang aan het werk (CGVS, p. 9-10). Je nam dus zonder meer deel aan de Afghaanse samenleving. Je kan, zoals hierboven reeds vermeld, tevens rekenen op een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee je nog in contact staat, dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij je je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban (CGVS, p. 12-13). Ook in België wentel je je nog in Afghaanse kringen (CGVS, p. 3). Bovendien heb je ook na de machtsovername door de taliban nog maandenlang in de stad Kunduz verbleven en zette je je dagelijkse routine zonder meer verder onder het talibanregime, zoals ook blijkt uit jouw verklaringen waarin je het hebt over de invloeden van de taliban (CGVS, p. 16-18). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden jou volledig onbekend zijn. Bijgevolg dient besloten te worden dat je door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat je, na een verblijf van om en bij een jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Het loutere gegeven dat je je in België minder interesseert in het praktiserende aspect van je religie, maakt een terugkeer naar je land van herkomst evenmin onmogelijk (CGVS, p. 6). Je beschouwt jezelf immers nog steeds als soennitisch moslim en van jou kan dan ook worden verwacht dat, indien je anders problemen zou riskeren met derden, je je in Afghanistan opnieuw aanpast aan de daar vigerende gewoontes en religieuze voorschriften.

Daar waar kan worden aangenomen dat je tijdens uw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat je deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat je er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat je gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat je bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een beoordelingsfout en een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, § 3 en 4 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag;
- artikel 3 van het EVRM;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker benadrukt het gebrek aan betrouwbare landeninformatie en betoogt omtrent zijn asielrelaas als volgt:

"Verwerende partij stelt dat verzoeker er doorheen zijn verklaringen niet in geslaagd is om een persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Wat de beoordeling van zijn vluchtrelaas betreft, en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht, volhardt verzoeker in zijn verklaringen. Verwerende partij heeft deze verklaringen op te subjectieve wijze beoordeeld, zonder dat het, in tegenstelling tot wat het in de bestreden beslissing stelt, voldoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf.

Evenmin heeft verwerende partij voldoende rekening gehouden met de cultureel sterk verschillende achtergrond en de rurale realiteit waarbinnen het leven van verzoeker zich in Afghanistan afspeelde, met andere standaarden, verwachtingspatronen en naar Westerse normen meer onverwachte en onvoorspelbare twisten en aflopen van bepaalde gebeurtenissen, die niet altijd eenvoudig vanuit een Westers imperatief cultureel denken verklaard of begrepen kunnen worden.

De verwerende partij heeft zich ook laten leiden door een gestereotypeerd verwachtingspatroon over wat zij denkt dat taboe is in de Afghaanse samenleving en het feit dat' het onmogelijk is dat verzoekers relaas zich zou kunnen voordoen in de Afghaanse maatschappij omwille van de culturele achtergrond die er zou heersen. Deze verwachtingen berusten echter op geen enkele vorm van landeninformatie.

Zelf een oppervlakkige opzoeking zou hebben getoond dat er op zijn minst sprake moet zijn van een hoge prevalentie van seksuele relaties tussen mannen in Afghanistan. Ook pedofiele relaties vinden plaats, uiteraard onder dwang. Er zijn verschillende voorgestelde verklaringen voor de hoge frequentie van seksuele relaties tussen mannen, (zie stukken 3 en 4). Wat er ook van is blijkt dat de verwerende partij grotendeels een beoordelingsfout maakt wanneer zij stelt dat de feiten dat verzoeker aanhaalt per definitie weinig geloofwaardig zijn in het Afghaans context.

In tegendeel, het blijkt dat seksuele relaties tussen mannen vaak voorkomen in de Pashtoun cultuur.

Dat de verwerende partij fundamenteel twijfelt over de geloofwaardigheid van het relaas omdat het betrekking heeft op seksuele relaties tussen mannen toont dus aan een gebrek aan nauwkeurig onderzoek van informatie over het land van herkomst.

De andere overwegingen van de bestreden beslissing zijn onvoldoende om op zich het relaas van de verzoekende partij als ongeloofwaardig te beschouwen.

Verzoeker werd niet benaderd buiten de controlepost. De pogingen tot misbruik vonden plaats binnen de controlepost. Dit was niet publiekelijk zichtbaar en men kan niet zomaar binnenkomen.

Verzoeker denkt ook dat de bedreigingen van Z. nadat hij klacht indiende waarschijnlijk een drukmiddel zijn om zich te verzekeren dat verzoeker geen tweede keer klacht zou gaan indienen.

Verwerende partij maakt ook een foutieve weergave van de situatie van de familie van verzoeker. In de motivatie laat zij uitschijnen dat de familieleden van verzoeker hun leven gewoon verder hebben gezet terwijl de familie van verzoeker initieel het land met hem hebben ontvlucht maar door de Iraanse autoriteiten gedeporteerd werden. Ook moet er worden benadrukt dat de familieleden van verzoeker niet op dezelfde plaats zijn gaan wonen maar wel bij een familielid wiens huis gelegen is op een dertigtal minuten van het huis waar verzoeker opgroeide.

Daarnaast mist de verwerende partij subtiliteit wanneer zij als een tegenstrijdigheid ziet in het feit dat verzoeker enerzijds stelt dat zijn familie geen problemen heeft gehad en anderzijds dat zij wel slecht bekeken worden en dat zij hem verwijten dat hij hun eer hebben aangetast.

Eer is één van de redenen waarom verzoeker niet met zijn familie zou kunnen blijven leven in Afghanistan. Hij wordt gezien als een slachtoffer van seksueel misbruik. In dit context is de eer van de familie aangetast. De enige oplossing is voor hem het land te verlaten.

Eer is een publiekelijke en maatschappelijke reden. Of verzoeker binnen de familie al dan niet problemen heeft of of zijn familie hem verwijt slachtoffer te zijn geweest van seksueel misbruik verandert hier niets aan. Om de eer van de familie te vrijwaren moet de familie van verzoeker tonen dat zij verzoeker hebben verworpen en verjaagd. Als dit niet het geval is dan wordt het eer van de hele familie aangetast. Als zij dit wel laten blijken kan er voor hen mogelijks wel een toekomst bestaan in Afghanistan. Dit is de reden waarom zij het land initieel met verzoeker verlieten. Dit is ook de reden waarom verzoeker niet terug kan gaan naar Afghanistan en er niet zou kunnen beschikken over een ondersteunend netwerk. De familie van verzoeker kan hem enkel ondersteunen als hij niet met hen woont.

Nog minder ernstig is het feit dat de verwerende partij aan verzoeker verwijt zijn asielmotieven niet heeft uiteengezet bij zijn eerste contact met de Belgische autoriteiten. Verzoeker was minderjarig. Hij had geen bijstand van een voogd. Hij was gehoord in het bijzijn van een tolk die hij zag als iemand met pashtoonse culturele achtergrond. In deze omstandigheden is het geloofwaardig en logisch dat hij zich schaamde en niet in staat is geweest om zijn relaas uiteen te kunnen zetten.”

Verzoeker licht verder het risico op gepercipieerde verwestering op theoretische wijze uiteen en betoogt in concreto als volgt:

“In casu moet vastgesteld worden dat er verschillende elementen van belang zijn en een rol spelen bij de beoordeling van de capaciteiten van verzoeker en de mogelijkheid om zich bij terugkeer naar Afghanistan aan de regels van de Taliban te onderwerpen en ‘het spel’ te spelen zonder hierbij op te vallen.

Zo is er ten eerste de (nog steeds) jonge leeftijd van verzoeker, waarmee voldoende rekening gehouden moet worden. Het wordt namelijk niet betwist dat verzoeker amper 15 jaar oud was toen hij Afghanistan verlaten heeft in juli 2022 en dat hij een jaar geleden als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, nog steeds op 16-jarige leeftijd. Thans is verzoeker 17 jaar oud, dus nog steeds minderjarig.

Eveneens staat vast dat verzoeker intussen meer dan één jaar onafgebroken in België verblijft. Dit leidt dan ook tot de conclusie dat verzoeker, sinds de leeftijd van 16 jaar, al zijn vormende jaren buiten Afghanistan, waarvan het grootste deel in België, heeft doorgebracht en nog steeds doorbrengt. Verzoeker heeft de belangrijkste en meest bijzondere fase van de persoonlijke ontwikkeling en identiteitsvorming van een puber buiten Afghanistan doorgebracht. Op 17-jarige leeftijd kan men dan ook aannemen dat de manier waarop verzoeker vandaag opgevoed is en zich op persoonlijk vlak ontwikkeld heeft, in geen enkel geval hetzelfde zou geweest zijn als zou hij in Afghanistan opgegroeid en opgevoed geweest zijn gedurende deze vormgevende jaren.

Het staat in ieder geval vast dat verzoeker Afghanistan intussen bijna twee jaar geleden verlaten heeft en eveneens reeds één jaar onafgebroken in België verblijft. Verzoeker heeft bijgevolg geen enkele recente ervaring met de traditionele Afghaanse manier van leven, laat staan met degene die nu opgelegd wordt op basis van een uiterst islamitische interpretatie door de Taliban, waarbij individuele vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, onbestaande en volledig illusoir geworden zijn.

Wat dit betreft dient opgemerkt te worden dat verzoeker in eerste instantie niet bevraagd werd over dit onderwerp. Wel verklaarde hij in het begin van zijn persoonlijk onderhoud dat hij in België naar school gaat, en uit zijn verklaringen kan afgeleid worden dat verzoeker autonoom is en (onder meer)

Er dient vastgesteld te worden dat verwestering een zeer abstract en niet voor de hand liggend onderwerp is dat moeilijk aan te snijden is binnen de limieten van een persoonlijk onderhoud dat geleid wordt door een protection officer. Het was dan ook aan verwerende partij, conform de samenwerkingsplicht die op haar rust, om verzoeker hierover (concrete) vragen te stellen. Er kan verwezen worden naar arrest nr. 283.128 van 13 januari 2023, waarin Uw Raad oordeelde als volgt:

[verzoeker citeert voormeld arrest]

In een arrest nr. 301.724 van 19 februari 2024 oordeelde Uw Raad dat dit zeker het geval moet zijn wanneer het een niet begeleide minderjarige betreft van wie niet dezelfde medewerking en verantwoordelijkheid verwacht kan worden als een volwassene.

De bewijslast moet ook worden toegepast rekening houdende met het hoger belang van het kind.

Diezelfde redenering kan in casu volledig gevolgd worden.

Ook in onderhavig geval heeft verwerende partij geen grotere bewijslast op zich genomen, werd er niet dieper ingegaan op de levenservaring van verzoeker in België, werden er geen vragen gesteld. Dit aspect van verzoekers vrees werd bijgevolg onvoldoende onderzocht door verwerende partij, terwijl er wel degelijk elementen voorhanden zijn die van belang zijn in de beoordeling van verzoekers 'verwestering'.

Verzoeker kan dan ook niet anders dan in huidig verzoekschrift verder in te gaan op zijn verwestering. Zo gaat verzoeker naar school in België. Hij had heeft vrienden ontmoet van verschillende nationaliteiten en religieuze en culturele achtergronden. Hij deed ook verschillende uitstappen met de zijn vrienden. Het feit dat hij in Brussel woonachtig is doet dat hij ook deelneemt aan verschillende recreatieve en sportieve activiteiten.

Verzoeker is verder zeer gehecht aan de vrijheid die hij geniet in België. Hij is de laatste jaren opgegroeid met deze vrijheid, waardoor een terugkeer naar het extreem restrictieve beleid van de taliban ondenkbaar zou zijn voor hem. Hij zou zich onmogelijk, of alleszins zeer moeilijk, kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd, aangezien hij de drie laatste jaren een volledig verschillende aanpak heeft gekend. Hij verwacht van anderen dat zij zijn vrijheid zouden respecteren, en zal zich zeer moeilijk kunnen vinden in de autoritaire houding van de taliban, waardoor hij meteen als verwesterd beschouwd zal worden, ook al zou hij zijn best doen om de nieuw aangeleerde waarden en verwachtingen te verbergen.

Op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden, die cumulatief beoordeeld moeten worden, kan er redelijkerwijs aangenomen worden dat van verzoeker niet verwacht kan worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de huidige regels en sociale voorschriften van de de facto-overheid kan aanpassen, dat de kans reëel is dat hij zich, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban zal kunnen onttrekken en dat hij om deze redenen zal opvallen en in de aandacht zal komen te staan.

Gelet op al deze elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet."

In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst hierbij in hoofdorde naar de precaire socio-economische situatie en meent dat de humanitaire crisis valt te wijten aan de taliban als actor. Omtrent de veiligheidssituatie, behoudt verzoeker zich het recht om dit middel verder uit te werken in de loop van de procedure.

Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

"3. ONE WORLD, Zo wordt er in pakistan gedacht over de schutte van Orlando, 20-06-2016

4. Nivi Manchanda, "Queering the Pashtun: Afghan sexuality in the homo-nationalist imaginary", Third World Quarterly, Vol. 36, No. 1 (2015), pp. 130-146, <https://www.jstor.org/stable/24523092>"

3.1.2. In een aanvullende nota van 18 december 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments" van 4 november 2022;*
- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;*

- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Afghanistan Country Focus" van december 2023;
- het EUAA-rapport "Country Guidance : Afghanistan" van mei 2024;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van Cedoca van 14 december 2023;
- het EUAA-rapport "COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 2 februari 2024;
- Het EUAA-rapport "Afghanistan – Country Focus" van november 2024.

3.1.3. Op 10 januari 2025 legt verzoeker ter terechtzitting een aanvullende nota neer. Verzoeker betoogt als volgt:

"De beslissing van de verwerende partij werd reeds besproken in het verzoekschrift

In stuk 1 voegt de verzoekende partij een psychologisch rapport waaruit blijkt dat hij nood heeft aan psychologische opvolging en meerdere symptomen vertoont. Dit attest is redelijk summier. Echter is dat vooral het gevolg van het feit dat de psychologische opvolging recent startte, in november 2024. De psychologische toestand en de moeilijkheden van verzoeker moeten echter niet worden onderschat. Deze moeilijkheden worden onderlijnd door meerdere professionelen die verzoeker hebben begeleid, zijn voogd en ook de sociale dienst van het centrum waar hij verbleef. Deze personen getuigen in stukken 2 (voor zijn voormalige voogd) en 3 (voor zijn sociale assistenten) van het leed van verzoeker.

Zo stelt zijn voormalige voogd dat verzoeker zichzelf verwond, dat hij gespannen en gesloten was dat hij van binnen in grote moeilijkheden meemaakte, maar dat hij wel zijn best heeft gedaan en na afloop van tijd de psychologische opvolging kon aanvaarden en hieraan deelnemen.

Ook de sociale assistenten van verzoeker getuigen van zijn bijzondere moeilijkheden. Zijn huidige sociaal assistent stelt dat hij goede redenen heeft te denken dat verzoeker in het verleden een trauma onderging maar dat het voor hem nog onmogelijk is om hierover vrijuit te spreken (zie stuk 3.a : En effet nous avons de grande raison de croire que Mushtaq a subi un traumatisme mais il lui est actuellement impossible d'en parler).

Deze moeilijkheden worden eveneens onderlijnd door zijn traject begeleider op school, die stelt dat verzoeker nog steeds worstelt met de nasleep van zijn complexe achtergrond en trauma's, en dat hij stappen onderneemt om deze obstakels te overwinnen, onder andere door het opstarten van een psychologische begeleiding (zie stuk 5.e en 6.a).

Al deze verschillende elementen zijn een aanwijzing dat verzoeker ernstige en reële psychologische moeilijkheden meemaakt in zich actief inzet om deze te overwinnen.

Deze psychologische toestand draagt bij aan de geloofwaardigheid van het feit dat verzoeker een ernstig trauma meemaakte en bijgevolg aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en zijn asielrelaas.

Het risico in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van het feit dat verzoeker verwesterd is werd reeds uitgebreid uiteengezet in het verzoekschrift, waarnaar verwezen kan worden.

Bij huidige aanvullende nota wenst verzoeker een bijkomende elementen neer te leggen ter staving van zijn verwestering en integratie in België.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het verzoekschrift reeds meerdere maanden geleden werd ingediend, waardoor vastgesteld moet worden dat verzoeker vandaag bijna twee jaar in België verblijft. Dit is een aanzienlijke tijd die noodzakelijkerwijze een grote en onomkeerbare mentaliteitsverandering in zijn hoofd heeft teweeggebracht.

Gedurende deze twee jaren is verzoeker actief in contact gekomen met de westerse samenleving en waarden. Dit blijkt uit zijn participatie op school en uit de getuigenissen van al zijn leraren die loven zijn over verzoekers houding op school, hoewel zij de moeilijkheden die verzoeker meemaakt ook niet verzwijgen (stuk 5). De sociale assistenten die verzoeker begeleiden zijn even positief en genuanceerd over de situatie van verzoeker (stuk 3). Zij beschrijven een jongeman die zijn best doet maar met bijzondere moeilijkheden kampt.

Ondanks deze moeilijkheden staat vast dat verzoeker Nederlands leerde en geslaagd is voor zijn Okan klas (stuk 4). De leraars van verzoeker hebben aangeraden dat verzoeker ook een stage plaats zou vinden in het lassen om een beroep te leren. Verzoeker werd doorverwezen naar de organisatie groep intro die hem begeleidt in de zoektocht voor een stageplaats. Zowel zijn school als deze vzw promoten belangrijke waarden : solidariteit, eigenaarschap, gelijkwaardigheid en verbinding (zie onder andere stuk 6.b.). Uit de getuigenissen van alle begeleider van verzoeker blijkt ook dat hij deze waarden internaliseerde (zie stukken 1 tot 6).

Uiteindelijk wenst verzoeker ook aantonen dat hij Nederlands spreekt en nog verder leert (stuk 4). Hierdoor is hij ook in staat geweest om daadwerkelijk contact te hebben met de Belgische maatschappij.

Door zijn sociaal leven komt verzoeker in aanraking met zeer uiteenlopende culturele perspectieven en waarden die volledig anders zijn dan degene die hij gedurende zijn leven in Afghanistan gekend heeft. Verzoeker ontwikkelt zo een beter begrip van de wereld en verbreedt zijn eigen perspectieven. Verzoeker ontmoet regelmatig mensen van verschillende achtergronden en gaat met hen in gesprek. Zo sluit verzoeker nieuwe vriendschappen en ontwikkelt hij een gevoel van verbondenheid met mensen van diverse etnische, culturele en sociale achtergronden. Verzoeker bouwt met andere woorden bruggen tussen mensen, waarbij hij tolerant en begripvol leert te zijn.

Verzoeker voelt zich helemaal thuis in deze omgeving en ontplooit zich. Hij houdt ervan om nieuwe dingen bij te leren en komt goed overeen met de mensen die hij in het kader van zijn activiteiten ontmoet.

Er kan van verzoeker onmogelijk verwacht worden dat hij zijn nieuw aangeleerde en geïnternaliseerde waarden en normen zou verbergen om problemen te vermijden. Deze ideeën maken vandaag de dag zodanig deel uit van zijn persoonlijkheid en identiteit dat verzoeker onmogelijk 'het spel' zou kunnen spelen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De gevoegde stukken tonen, bovenop de eerder aangehaalde elementen, aan dat verzoeker regelmatig in contact komt met Belgische – Westerse – waarden en normen en zich heeft aangepast aan de Belgische maatschappij.

Verzoeker heeft niet enkel ontdekt dat hij als individu over individuele rechten beschikt, maar ook dat hij andermans individuele rechten dient te respecteren. Doorheen zijn relaties en contacten met de Belgische maatschappij heeft verzoeker zich waarden eigengemaakt die zijn mentaliteit volledig hebben veranderd.

Gelet op deze nieuwe elementen, alsook op de elementen die aangehaald werden in het verzoekschrift, dient de vluchtelingenstatus aan verzoeker toegekend te worden. Minstens dient de bestreden beslissing vernietigd te worden om concrete verwestering van verzoeker verder te onderzoeken.

Daar bovenop moet er ook rekening worden gehouden met de bijzondere psychologische moeilijkheden van verzoeker die hierboven beschreven worden. Deze moeilijkheden verminderen zijn weerbaarheid en zijn adaptatie vermogen. Zij maken het voor verzoeker moeilijker om 'het spel te spelen' in geval van terugkeer naar Afghanistan en zich te gedragen naar de verwachtingen van de taliban, om het risico dat hij loopt beschouwd te worden als verwesterd te verminderen of te vermijden."

Inventaris der stukken ter ondersteuning van de aanvullende nota:

- "1) Attest van psychologische opvolging;
- 2) Getuigenis van de vorige voogd van verzoeker
 - a) Getuigenis van M.R.
 - b) Identiteitskaart van M.R.
 - c) Aanstelling als voogd van verzoeker;
- 3) Getuigenissen van maatschappelijke werkers van het centrum van verzoeker;
 - a) Getuigenis van Y.F.
 - b) Getuigenis van M.C.
- 4) Schoolattesten
 - a) Inschrijving schooljaar 2024-2025
 - b) Diploma OKAN
 - c) Individueel syntheseblad juni 2024
 - d) Deliberatie juni 2024
- 5) Getuigenissen leerkrachten
 - a) Getuigenis S.W.
 - b) Getuigenis J.L.
 - c) Getuigenis L.M.

- d) *Getuigenis S.J.*
- e) *Getuigenis H.D.M.*
- 6) *Attesten Groep Intro*
- a) *Attest deelname verzoeker*
- b) *Beschrijving activiteiten Groep I."*

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. De Raad merkt vooreerst op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 3 augustus 2023, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. Ook uit de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hem gepaste vragen werden gesteld (notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4). Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

In zijn aanvullende nota legt verzoeker een attest neer dat wordt opgesteld door een psychotherapeute. Het attest maakt gewag van cognitieve problemen, slapeloosheid, depressie, geheugenproblemen en concentratieproblemen. Verzoeker toont met dit attest echter andermaal niet aan dat hij niet in staat zou zijn geweest om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming deel te nemen en coherente en consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming. Dit geldt temeer nu de vermelde symptomen in het psychologisch attest geen medische vaststellingen betreffen en louter gebaseerd werden op de eigen verklaringen van verzoeker. Enige vorm van objectivering ontbreekt.

3.4. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolging daar de gedragingen van zijn actor van vervolging niet aannemelijk zijn (i), de door hem geschetste gang van zaken niet kan overtuigen (ii), de familieleden van verzoeker met rust werden gelaten (iii), verzoekers verklaringen gekenmerkt worden door incoherenties (iv) en verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake zijn asielmotieven (v). Bovendien kan er geen vrees tot vervolging worden afgeleid uit de loutere werkzaamheden van zijn familieleden (vi).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanhalen van vergoelijkingsen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat gezien zijn minderjarigheid, de bewijslast soepel dient te worden toegepast, benadrukt de Raad dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad wijst er immers op dat ook van verzoeker als minderjarige redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten. Temeer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij vijftien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan, zodat kan worden aangenomen dat hij reeds de jaren des onderscheids had bereikt. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid en kwetsbaar profiel niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn, noch dat de commissaris-generaal zijn verklaringen te streng zou hebben beoordeeld. Dit geldt temeer nu de Raad vaststelt dat tijdens de procedure rekening gehouden werd met verzoekers minderjarigheid, zoals reeds hierboven werd uiteengezet.

De bestreden beslissing merkt dan ook terecht op dat de gedragingen van zijn actor van vervolging niet aannemelijk zijn:

“Het door jou geschetste asielrelaas weet maar moeilijk te overtuigen. Alreeds van in den beginne rijzen er gedegen twijfels wat betreft de aannemelijkheid van de door jou aangebrachte gebeurtenissen. Het oogt immers reeds opmerkelijk dat een talibanlid zowaar uit het niets meerdere pogingen zou hebben ondernomen om jou op wat in feite een openbare plek is seksueel te misbruiken (CGVS, p. 15-16). De door jou beschreven omstandigheden waarin deze vermeende vervolging zou hebben plaatsgevonden, doen behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Zoals reeds aangehaald, de plek waarop jij door Z. zou zijn benaderd, zou een drukke controlepost zijn geweest en het risico op ontdekking en mogelijks ingrijpen zou er aanzienlijk zijn geweest (CGVS, p. 19). Dat een talib in wezen achteloos een dergelijke actie zou ondernemen op een locatie als dusdanig, kadert gezien de Afghaanse traditionele en conservatieve context niet meteen binnen een aannemelijk geheel. Dat hij dit bovendien tot tweemaal toe op quasi exact dezelfde manier zou hebben ondernomen, mag eveneens verbazen (CGVS, p. 25). Z.’s eerste intentie zou immers faliekant zijn misgelopen, je zou er makkelijk in zijn geslaagd om anderen te alerteren en je zou er makkelijk in zijn geslaagd om te ontkomen (CGVS, p. 20). Indien er werkelijk sprake zou zijn van een dermate gericht voornemen tot vervolging – een vorm van vervolging die in jouw land van herkomst daarenboven uiterst taboe mag worden genoemd, hetgeen Z. zelf onvermijdelijk zal hebben moeten beseft – en deze talib het werkelijk zodanig op jou gemunt zou hebben dat hij je na alles wat vooraf zou zijn gegaan alsnog zou hebben willen misbruiken, oogt het eigenaardig dat hij deze plannen zo onachtzaam zou hebben aangevat. Dit te meer daar de door jou aangeduide vervolger volgens jou toch over tamelijk wat macht zou hebben beschikt en er zowaar toch betere mogelijkheden voorhanden zouden zijn geweest om jou werkelijk te treffen. Dat een talibanstrijder zich op een dergelijke manier zo openlijk aan feiten als dusdanig zou wagen, is dus alreeds weinig overtuigend te noemen.

Daarbij mag komt de zogenaamde loop van omstandigheden als betrekkelijk onaannemelijk naar voren. Wederom kan worden gesteld dat het toch mag verbazen dat jij je zo makkelijk aan de zogezegde situaties zou hebben weten te onttrekken indien er werkelijk concrete pogingen waren om jou seksueel misbruiken en zelfs te verkrachten. Indien Z. jou werkelijk iets zou hebben willen aandoen in de controlepost, is het merkwaardig te noemen dat hij je zo veel ruimte zou hebben geboden om weerstand te bieden. Het zou immers over een talibanlid zijn gegaan en jij zou je daar slechts als onbewapende, in wezen weerloze jongen hebben bevonden waardoor jouw zogenaamde vervolger toch onmiskenbaar de overhand zou hebben gehad (CGVS, p. 19-21, p. 24-25). Zijn vermeende werkwijze en het zogenaamde gegeven dat hij zou hebben toegelaten dat jij zo makkelijk anderen zou hebben kunnen alarmeren en dat jij hem zo makkelijk zou hebben kunnen afschudden, is zodus opmerkelijk te noemen. Dat deze talib dit zowaar een tweede keer op eenzelfde manier op z’n beloop zou hebben gelaten, kan bezwaarlijk worden gevolgd. Opnieuw zou je wel erg makkelijk aan je zogezegde vervolger zijn kunnen ontkomen. Het mag weinig aannemelijk heten dat een talibanstrijder opnieuw niet meer doortastend te werk zou zijn gegaan, zeker nadat zijn eerste vermeende poging behoorlijk desastreus zou zijn afgelopen en hij dus zonder meer op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat jij je niet zomaar zou hebben laten doen. Het komt daarbij hoe dan ook als bevreemdend naar voren dat Z. jou alsnog zou hebben willen misbruiken nadat je na de eerste zogenaamde keer concrete stappen tegen hem zou hebben ondernomen en zijn vermeend gedrag aan de kaak zou hebben gesteld bij de talibanadministratie (CGVS, p. 22-23). Je zou bovendien eigenlijk een toevallig slachtoffer zijn geweest, er zou zich geen specifieke gericht motief hebben voorgedaan en je had nooit eerder problemen met de taliban gekend waardoor het nog vreemder oogt dat Z. jou opnieuw op dezelfde manier in het vizier zou hebben genomen (CGVS, p. 19-20). De algehele aannemelijkheid en bijgevolg geloofwaardigheid van de door jou aangebrachte problemen komen verder onder druk te staan.

Men kan zich daarenboven de vraag stellen met welke reden Z. jou, indien hij jou werkelijk zou hebben willen aanvallen of zelfs zou hebben willen doden zoals je beweert, nog de moeite zou hebben ondernomen om je met de dood te bedreigen om je dan vervolgens weer te laten gaan (CGVS, p. 23-24). Dat jouw vermeende belager je op die manier in wezen zou waarschuwen, zou hebben laten weten dat je nog steeds onder zijn aandacht zou zijn gevallen en je dus zo de mogelijkheid zou hebben geboden om hem te omzeilen en verdere maatregelen te treffen terwijl hij je makkelijk zo zou hebben kunnen raken, doet verder de wenkbrauwen fronsen. Hoe dan ook dringt de vaststelling zich op dat indien Z. het werkelijk op jou gemunt zou hebben, de man onder het talibanregime in wezen alle kansen zou hebben gehad om je effectief te treffen. Zo bleef je na de eerste vermeende confrontatie steevast je dagelijkse routine verderzetten en ook na het vermeende indienen van de klacht ging je nog naar school en begaf je je naar je werk (CGVS, p. 22). Je zou uit voorzorg dan wel zijn ingetrokken bij je oom langs vaderszijde, maar zijn woning was amper een straat verder gesitueerd (CGVS, p. 14). Vervolgens zou je met de dood zijn bedreigd en opnieuw komt uit je verklaringen naar voren dat je zonder meer bleef deelnemen aan het openbare leven (CGVS, p. 24). Hoewel je beweert dat je je na de tweede zogenaamde verkrachtingspoging verborgen zou hebben gehouden, mag blijken dat je ook bij je oom langs vaderszijde makkelijk kon worden getraceerd en verdere

voorzorgsmaatregelen zouden jullie niet hebben getroffen (CGVS, p. 26). Je zou met andere woorden een erg makkelijk doelwit hebben gevormd indien er werkelijk ooit de intentie zou zijn geweest om jou te vervolgen. De geloofwaardigheid van je asielrelaas en je hieraan gekoppelde vrees komt verder onder druk te staan."

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat seksuele relaties tussen mannen veel voorkomen in de Pashtoun-cultuur. Echter stelt het door verzoeker aangebrachte stuk expliciet dat de taliban een einde maakte aan deze "*verderfelijke spelletjes*" (verzoekschrift, stuk 3). Hieruit volgt dat homoseksualiteit in een door de taliban gedomineerde context weldegelijk streng verboden is. De motivering van de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat een talibanlid, in een door de taliban geleid Afghanistan, zulke daden open en bloot zou stellen, houdt dan ook stand.

Verder stelt verzoeker dat hij binnen de controlepost werd gemolesteerd, hetgeen niet zichtbaar zou zijn geweest. De bestreden beslissing stelt echter terecht dat de kans om op heterdaad betrappt te worden aanzienlijk was, gezien verzoeker zelf verklaarde dat dit een drukke controlepost betrof (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 19). Dat deze controlepost niet makkelijk was om binnen te komen, wordt dan weer tegengesproken door de verklaring van verzoeker dat een ander lid van de taliban tussenbeide kwam, hetgeen impliceert dat de ruimte waarin verzoeker zich bevond vrij toegankelijk was (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 15).

Nog stelt verzoeker dat de bedreigingen van Z. een louter drukmiddel betroffen, doch doet dit geen afbreuk aan de terechte vaststelling van de bestreden beslissing dat er geenszins enige stappen werden ondernomen om deze bedreigingen te realiseren, hoewel verzoeker een gemakkelijk doelwit was.

Vervolgens overweegt de bestreden beslissing terecht dat de familie van verzoeker geen verdere problemen kende:

"Daarenboven dient te worden vastgesteld dat jouw familieleden – waarmee je tot op heden regelmatige contacten onderhoudt – tot op heden woonachtig zijn in de stad waarin je opgroeide en de plek waar je vermeende problemen zich zouden hebben afgespeeld (CGVS, p. 7, p. 12-13). Met je familie gaat alles goed. Een van je broers volgt er lessen en je familieleden zetten hun levens er zonder meer verder. Nooit zouden zij nog geconfronteerd zijn met bijkomende problemen (CGVS, p. 26). Indien Z. jou dus werkelijk nog zou hebben willen raken, dan zou hij hier via jouw familieleden op eenvoudige wijze in kunnen slagen, in casu quod non. In deze kan nog worden toegevoegd dat het danig merkwaardig aandoet dat jouw vermeende vervolger zodanige inspanningen zou hebben geleverd om je zagezegd met de dood te bedreigen en tweemaal te proberen te verkrachten, met alle risico's die hiermee gepaard zouden gaan, om dan vervolgens nooit meer enige problemen te veroorzaken. Zoals reeds aangehaald, je familie zou bijvoorbeeld nooit meer met de man te maken hebben gekregen en je weet zowaar niet eens te zeggen of de persoon die je stelt te vrezen ooit nog naar jou op zoek zou zijn gegaan (CGVS, p. 26). Indien er wat jou betreft werkelijk sprake zou zijn van een risico op vervolging bij terugkeer naar je land van herkomst en je werkelijk voor je veiligheid en je leven zou dienen te vrezen omwille van Z. kan moeilijk worden aangenomen dat deze vermeende vervolger eigenlijk nooit meer iets van zich zou hebben laten horen. Dat jouw familieleden gedurende al deze tijd nooit werkelijke problemen met Z. of met uitbreiding de taliban zouden hebben gekend, en er zich nooit verdere ontwikkelingen met betrekking tot de door jou aangehaalde problemen zouden hebben voorgedaan, doet aldus bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jou aangehaalde asielmotieven. Er dient met andere woorden te worden besloten dat jouw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben gekend, werkelijk niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zijn familie weldegelijk Afghanistan initieel moest ontvluchten, en ze thans op een dertigtal minuten van hun oorspronkelijke woning verblijven in Afghanistan. Dat verzoekers familie Afghanistan verliet, is niet relevant daar ze gewoonweg terugkeerden naar hun regio van herkomst en daar geen verdere problemen kenden. De bewering dat de familie van verzoeker op een dertig minuten afstand van hun oorspronkelijke woning verblijven doet verder geen afbreuk aan de bestreden beslissing, daar dit niet kan worden beschouwd als een onoverbrugbare afstand.

De bestreden beslissing merkt verder terecht verscheidene incoherenties op in de verklaringen van verzoeker:

"Voorts dienen er enkele incoherenties te worden opgemerkt in jouw opeenvolgende verklaringen, hetgeen verder nefast is voor je algehele geloofwaardigheid en die van de door jou beschreven problemen. Zo geef je initieel te kennen dat, wanneer je de vraag wordt gesteld hoe je moeder en je oom langs vaderszijde reageerden toen je hen vertelde over hetgeen je zou hebben meegemaakt, dat zij een gevoel van paniek en machteloosheid zouden hebben ervaren omtrent de vermeende situatie met Z. (CGVS, p. 21). Uitgebreider dan dat worden je verklaringen op dat moment echter niet, nergens laat je uitschijnen dat hun zagezegde

reactie problematisch naar jou toe zou zijn geweest. Ook stel je aanvankelijk dat er zich na jouw vertrek uit het land nooit meer enige problemen zouden hebben voorgedaan voor je gezin, niemand zou zelfs weten waar zij zich net bevinden (CGVS, p. 26). Het oogt vervolgens eigenaardig dat je je verklaringen enigszins aanpast na de interventie van je raadsman op het einde van het persoonlijk onderhoud. Plots breng je immers naar voren dat je familieleden na alle vermeende gebeurtenissen te maken zou krijgen met een slechte naam, scheve blikken in de omgeving en achterklap (CGVS, p. 29). Ook de zogezegde reactie van je familieleden stel je plots heel wat onthutsender voor. Zo zou je moeder je meteen huilend hebben toegeworpen dat jij nu de hele familie een slechte naam zou hebben bezorgd en dat haar eigen sociale mogelijkheden nu danig werden aangetast. Jouw oom langs vaderszijde zou je hebben toegesnuwd dat hij je niet zou hebben kunnen verdedigen en dat je tegen zijn eer zou zijn ingegaan – hetgeen op zichzelf moeilijk valt te rijmen met je voorgaande bewering als zou het diezelfde oom zijn geweest die erop zou hebben gestaan om klacht neer te leggen bij de talibanadministratie (CGVS, p. 22). Jouw latere toevoegingen zijn met andere woorden niet volkomen in overeenstemming te brengen met hetgeen je eerder verklaarde. Dat je je versie van je asielrelaas als het ware alsof het niets is in die zin aanpast, alsof je bepaalde zaken nog erger wenst te laten uitschijnen, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen en maakt dat er verdere vraagtekens rijzen omtrent je algehele geloofwaardigheid.”

Verzoeker weidt in zijn verzoekschrift uit over eer in de Afghaanse context, maar doet met dit verweer geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker hierover initieel niets vermeldde.

Daarnaast merkt de bestreden beslissing op pertinente wijze op dat verzoekers verklaringen rondom diens vluchtmotieven tegenstrijdig zijn:

“Overigens kan nog worden opgemerkt dat je op het moment van je asielaanvraag en eerste aanmelding in België geheel andere asielmotieven hebt aangehaald. Toen verklaarde je namelijk dat je je land van herkomst zou hebben moeten ontvluchten omdat de taliban jou onder dwang zou hebben willen inlijven (zie Fiche nietbegeleide minderjarige vreemdeling). Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS, stel je te beschaamd te zijn geweest om te vertellen wat er werkelijk in Afghanistan zou zijn gebeurd (CGVS, p. 27). Hoewel schaamte betreffende een dergelijke problematiek niet ongebruikelijk is en wel degelijk enige verschoningsgrond kan vormen, maakt het gegeven dat je aanvankelijk een geheel ander asielrelaas hebt opgerakeld in combinatie met de andere inconsistenties in je verklaringen en de verscheidene onaannemelijkheden en onwaarschijnlijkheden reeds vastgesteld, dat jouw geloofwaardigheid verder in twijfel dient te worden getrokken. Het gegeven dat je verklaringen bovenop het alreeds beduidend onaannemelijk karakter ervan tevens niet geheel coherent blijken te zijn, maakt dus dat er verdere twijfels dienen te worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van je asielrelaas.”

Wat de schaamte betreft die verzoeker zou hebben ervaren, treedt de Raad de motivering van de bestreden beslissing bij. Deze tegenstrijdigheid betreft op zich geen doorslaggevend element, doch, samengenomen met diens overige verklaringen, past in het geheel van de motivering waarom verzoeker de internationale bescherming wordt geweigerd.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “Afghanistan Country Focus” januari 2022, p. 25 e.v.).

De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina* betreft” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media.

Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken.

De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden

met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *“zina”* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Het EUAA-rapport *“Country Focus Afghanistan”* van november 2024 bevat slechts gelijklopende informatie met bovenstaande vaststellingen.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent terecht:

“Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je bent in Afghanistan lange tijd naar school gegaan, je hebt er in het verleden religieuze lessen gevolgd en was er jarenlang aan het werk (CGVS, p. 9-10). Je nam dus zonder meer deel aan de Afghaanse samenleving. Je kan, zoals hierboven reeds vermeld, tevens rekenen op een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee je nog in contact staat, dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij je je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban (CGVS, p. 12-13). Ook in België wentel je je nog in Afghaanse kringen (CGVS, p. 3). Bovendien heb je ook na de machtsovername door de

taliban nog maandenlang in de stad Kunduz verbleven en zette je je dagelijkse routine zonder meer verder onder het talibanregime, zoals ook blijkt uit jouw verklaringen waarin je het hebt over de invloeden van de taliban (CGVS, p. 16-18). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden jou volledig onbekend zijn. Bijgevolg dient besloten te worden dat je door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat je, na een verblijf van om en bij een jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Het loutere gegeven dat je je in België minder interesseert in het praktiserende aspect van je religie, maakt een terugkeer naar je land van herkomst evenmin onmogelijk (CGVS, p. 6). Je beschouwt jezelf immers nog steeds als soennitisch moslim en van jou kan dan ook worden verwacht dat, indien je anders problemen zou riskeren met derden, je je in Afghanistan opnieuw aanpast aan de daar vigerende gewoontes en religieuze voorschriften.

Daar waar kan worden aangenomen dat je tijdens uw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat je deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat je er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat je gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder. In zijn verzoekschrift en aanvullende nota wijst verzoeker op het gegeven dat hij Afghanistan in 2021 verliet en sedert 2022 onafgebroken in België verblijft. Verzoeker gaat naar school en werkt als student. Tevens oefent hij sportieve en andere vrijetijdsactiviteiten uit."

In zijn verzoekschrift en aanvullende nota wijst verzoeker op het gegeven dat hij sedert 2022 onafgebroken in België verblijft, maar uit de bijlage 26 blijkt dat verzoeker sinds februari 2023 in België verblijft. Verzoeker gaat naar school, leert Nederlands en werkt als student. Tevens oefent verzoeker verscheidene sociale activiteiten uit.

De Raad treedt de beoordeling van de bestreden beslissing bij en oordeelt verder dat uit het geheel van de thans voorliggende elementen evenmin blijkt dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts 2 jaar in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers reeds 16 jaar oud toen hij België binnenkwam. Hoewel verzoeker reeds Nederlands kan spreken, spreekt hij ook nog steeds Pashtoe, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4) en ter terechtzitting. Verzoeker is tevens het Dari machtig (Verklaring betreffende de procedure, stuk 7). De Raad merkt op dat verzoeker studeert en tracht stage te lopen. Uit deze initiatieven kan echter evenmin worden afgeleid dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij, daargelaten verzoekers positieve attitude en inzet. Het is voorts positief dat verzoeker sociale activiteiten uitoefent in België doch kan ook hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker op zodanige manier is veranderd dat hij niet langer kan terugkeren. Het geheel van de door verzoeker aangereikte elementen doet niet besluiten dat hij zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet terug zou kunnen aanpassen aan de daar geldende normen en waarden.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunduz.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie.

Verder voert verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vijftientig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP